

4. s. e. påske, 10/5-14. Joh. 16,16-22. Etne. P.Hj.

Det satt elleve gravide menn sammen med Jesus på skjærtorsdag kveld. De var urolige. Jesus sa mye rart som de ikke helt så rekkevidden av. Og alt han sa, fortalte dem det samme: Jesus forberedte seg på å dø. Jeg går til han som har sendt meg, sa Jesus. Dit jeg går, kan dere ikke komme. Slike ting. Det var klart de ble engstelige.

Men så sa han noe annet, eller gjorde han ikke det? Om en liten stund ser dere meg ikke lenger – og om en liten stund skal dere igjen se meg. Hva mente han? Snakket han nær framtid? Mente han at de snart skulle dø og møte ham i himlen? Eller at tiden til de ble gamle og døde, kun var en liten stund? Hva med dette at de ikke kunne følge ham, - nei, det var ikke godt å bli klok på.

Elleve gravide menn: Vi skjønner ikke hva han mener.

Jesus visste at de var i villrede, så han svarte dem før de fikk spurt, med et bilde: Når en kvinne skal føde, sa han, da er hun bekymret – akkurat som dere nå. Det er så mye som kan gå galt. Men når hun ligger der med ungen til brystet, er det nesten glemt! Hun har opplevd et utrolig underet i barnet som ligger der. Liv fra hennes eget liv!

Og Jesus sa til disiplene: Slik er det med dere nå. Akkurat slik. Selv om dere ikke vet det. Men Jesus visste det. Elleve gravide menn.

Vi skjønner selvsagt det ikke var barn de var gravide med. Nei, men det var deres tro som snart skulle bli født. For de gikk og bar på en tro inni seg; visst var den levende, men ennå var den ikke kommet til verden. De kjente den, men den var ikke riktig født. Det kom ikke til å skje før etter påskedagen, når de møtte Jesus den oppstandne.

Så: Om en liten stund ser dere meg ikke, og om en liten stund skal

dere se meg. Alt disiplene kjente var uro og bekymring, men Jesus visste: Det er snart glemt! Akkurat som morens frykt blir byttet med glede, vil dere også eie en glede ingen kan ta fra dere. For snart er deres tro født og levende, når dere har sett at Jesus er virkelig oppstått og han lever her, med dere, slik han siden lever med alle og med oss.

Elleve gravide menn. Men det er spennende. For hvem vet om ikke det er noen som ser denne videosnutten som har det på samme vis? Som bærer på en tro inne i seg, men for øyeblikket er det mest bekymring og urolige tanker omkring akkurat det.

Hvem vet? Kanskje tror man på Gud, like mye som presten! Visst! Det er mest sannsynlig at det er noe, der ute. Det gir i grunnen god mening, mye av det som står i Bibelen. Vitenskapen gir jo ingen endelige svar? Og dette med Jesus. At han har levd, det er nå helt greit. Men denne følelsen av at han stadig lever i dag?

Eller disse elleve, og mange, mange flere, som heller ville dø enn å si at han ikke var fra Gud? Alle disse som i dag snakker med ham og sier at han lever hos dem. Det er mange slike ting.

Og kanskje kjenner noen at egentlig – ja, sånn når du er helt alene og stille, at du også tror det.

Jeg vet ikke. Jeg vet det er noen som ikke har det slik, som ser dette og vet hvor de står, trygge i sin tro. Gud signe deg! Men om du har det litt sånn som disiplene denne første skjærtorsdagskvelden, at det så absolutt er noe der, tro eller hva, men samtidig masse uro og litt frykt, for – hva gjør jeg med den troen?

Det er det. Hva kommer folk til å si, hvis jeg åpent sier rett ut at jeg tror på Jesus? Hva kommer de til å si hjemme?

Og hvis jeg sier det – hvilke krav kommer kirken løpende med et-

terpå, på åssen jeg må leve livet mitt? Det er vel noe med liten skrift?

Nei, egentlig ikke. Jo jo, saktens det at man bøyer seg under en Herre. Men det er på en måte greit, for denne Herren alltid går foran sine tjenere. Det må likevel tas med i beregningen: Er jeg villig til å bare omkostningene? Blant annet av å bekjenne?

La det likevel være sagt: Det er Jesus som bestemmer hva omkostningene egentlig er! Ikke presten, ikke kirken. Jesus. Han er jo ikke ute etter å knekke noen.

Elleve gravide menn. Kanskje noen bærer på en tro, kjenner den er der, dessuten er det godt å kunne be til Gud.

Hvordan blir troen født? Vel, det kan være nokså tøft, akkurat som jeg har skjønt det er med unger. Det er selvsagt helt annerledes. Først gjelder det å møte Jesus. Høre hva han har å si. Lese og lytte til hans ord, og høre hva Gud har gjort for deg.

Ja, for hør, sier Gud i sitt ord: Så høyt har jeg elsket deg, sier Gud, at jeg gav min Sønn, den enbårne, for at du ikke skulle gå fortapt, men ha evig liv hos meg. Jeg gir deg rett til å være mitt barn, sier Gud. Da eier du alt, og ingen kan ta det fra deg. Da får du se at jeg har gjort alt for deg, og du skal ikke gjøre noe. Jeg har åpnet veien og vil gå veien til himmelen sammen med deg. For jeg er med hver dag, selv når du ikke ser det.

Det er det ene. Å møte Jesus. Bli kjent med ham. Han kjenner allerede deg. Men han vil så gjerne få vise deg hva godt han vil deg.

Det andre er å bekjenne det for noen. Nei, ikke foran hele familien på en gang eller hele venneflokket. Men for seg selv? Og kanskje enda en som jeg stoler på? Kanskje kan bekjennelsen komme som en stille mumling med i trosbekjennelsen, når den blir framsagt.

Kanskje kommer den ved nattverdbordet en gang, når det åpner på ny, for den bekjennelsen trenger ingen ord, Gud hører meg også når jeg snakker med føttene. Vi begynner i det små. Og vi begynner først hos Gud. Det kan skje ved en helt enkel bønn: Fader vår, du som er i himmelen.

Slik kan troen bli født. Og jeg er sikker på, at når troen er født gjennom en bekjennelse, vil du oppleve det samme som disiplene: Gleder. Kanskje ikke utvendig hele tiden, halleluja og alt det, kanskje heller ikke lettere dager eller bønnesvar og undere hele tiden, men den indre gleden, om den så er helt stille. Ja, det tror jeg. Det vet jeg. Det har jeg opplevd. For du vil være frelst, da, og et Guds barn. Aldri alene, aldri uten håp, hele himmelen er din for Jesu skyld.

For vi hører hva Jesus sier til sine venner: Jeg skal se dere igjen, og hjertet deres skal bli fylt av glede, og ingen skal ta gleden fra dere. Ingen. Amen.